

# РЕШЕНИЕ

№ 4785

гр. София, 04.09.2020 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 29 състав,**  
в публично заседание на 10.08.2020 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Полина Величкова**

при участието на секретаря Кристина Българиева, като разгледа дело номер **4683** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - 178 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 40, ал. 1 от Закона за достъпа до обществена информация /ЗДОИ/.

Образувано е по жалба на Ю. Л. Д., чрез процесуалния представител адв. П., срещу мълчалив отказ по подадено от жалбоподателя заявление за достъп до обществена информация до Националната здравноосигурителна каса /НЗОК/, заведено с вх. № 24-01-21/24.04.2020 г.

В жалбата се излагат подробни съображения за незаконосъобразност на оспорвания акт, като се твърди, че търсената информация попада в приложното поле на ЗДОИ, изложението в искането е ясно, подробно и конкретно. Моли за отмяна на мълчаливия отказ, като се иска преписката да бъде изпратена на ответника с указания за надлежно и законосъобразно произнасяне по заявлението.

Ответникът – управителят на НЗОК, излага становище за недопустимост на жалбата, а отделно от това намира същата за неоснователна.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

Съдът, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

Със заявление за предоставяне на достъп до обществена информация с вх. № 24-01-21/24.04.2020 г., адресирано до НЗОК, Ю. Л. Д. е поискал да му бъде

предоставен достъп – електронни копия на съдържащите документи и други носители относно следното: 1. Приемани ли са от тяхна страна и какви действия по изпълнение на Националния план за готовност на Република България при грипна пандемия? Имат ли данни за отмяна на този план, респ. кога е било преустановено изпълнението му?; 2. Приеман ли е нов такъв план, който да са изпълнявали, кога и къде е публикуван този нов план? Какво е предприето от тяхна страна?; 3. Колко заседания и на кои дати са проведени от Националния пандемичен комитет /НПК/ с участие на представител/и на НЗОК? Кога за последно е проведено заседание на НПК? Моли за предоставяне на копия от протоколи, решения, мнения, становища, в които са обективирани актове на НПК през периода от 2006 г. до датата на подаване на заявлението; 4. Какви средства са предвидени и разходвани за всяка една бюджетна година през периода от 2006 г. до сега от бюджета на НЗОК?; 5. Моли за предоставянето на копия на съответните разчети, отчети и други документи, установяващи за какво са разходвани средствата през посочения период, предвидени за разходи по посочения Национален план.; 6. Изпълнени ли са профилактичните и протиепидемични мерки, предвидени в посочения национален план, съобразно компетентността на НЗОК?

На горепосоченото заявление на жалбоподателя е отговорено с уведомление с изх. № 24-01-21/02. 06. 2020 г., в което е посочено, че на основание чл. 32, ал. 1 от ЗДОИ, заявлението ще бъде препратено по компетентност на министъра на здравеопазването, тъй като НЗОК не може да предостави на заявителя исканата информация. Видно от приложеното писмо до министъра на здравеопазването, с копие до жалбоподателя, заявлението е било препратено.

При така установеното от фактическа страна, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима, тъй като е депозирана в законоустановения срок от лице, което има правен интерес от оспорването. Разгледана по същество, същата е основателна, поради следните съображения:

Управителят на НЗОК е задължен субект по чл. 3, ал. 1 от ЗДОИ, който следва да се произнесе по така подаденото заявление, като осигури достъп до обществена информация, която се създава или се съхранява от него.

Насрещно на това задължение е правото на гражданите да изискат информация от държавен орган или учреждение по въпроси, които представляват за тях законен интерес, освен ако информацията не е държавна или друга защитена от закона тайна или не засяга чужди права /чл. 41 от Конституцията на Република България/. Осъществяването на това право не може да бъде насочено срещу правата и доброто име на другите граждани, както и срещу националната сигурност, обществения ред, народното здраве и морала.

Съгласно Решение № 7 от 4 април 1996 г. по к.д. № 1 от 1996 г. на КС на РБ: „правото да се търси, получава и разпространява информация по чл. 41, ал. 1 от Конституцията принадлежи на всеки - физически и юридически лица, и защитава както интереса на личността, така и интереса на обществото да бъдат информирани. От друга страна, чл. 41, ал. 2 от Конституцията гарантира на гражданите достъп до информация от държавен орган или учреждение по въпроси, които представляват за тях законен интерес. /.../ Правото да се търси и получава информация по чл. 41, ал. 1 от Конституцията обхваща задължението на държавните органи да осигуряват достъп до общественостанова информация. Съдържанието на това задължение подлежи на

определяне по законодателен път. То включва задължение на държавните органи да публикуват официална информация, както и задължение да се осигурява достъп до източници на информация. Неговото ограничаване на основанията, посочени в изр. 2, изисква установяване по законодателен път на обстоятелствата, които се отнасят до съображения за национална сигурност или защита на обществения ред. Това се отнася и до основанията, на които може да бъде отказвана информация на гражданите от страна на държавни органи или учреждения съгласно чл. 41, ал. 2 от Конституцията. Правото, установено в тази разпоредба, е лично. То се свързва с обоснован законен интерес на гражданите, а ограничаването му - със създаването на законова регламентация на хипотезите, в които информацията съставлява държавна тайна или друга тайна, за която съществуват предвидени от закона основания за опазването ѝ“. Съгласно чл. 2, ал. 1 от ЗДОИ обществена информация е всяка информация, свързана с обществения живот в Република България, която дава възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените по закона субекти. Достъпът до служебна обществена информация е свободен и може да бъде ограничен в изрично изброените в чл. 13, ал. 2 от ЗДОИ хипотези.

Правопораждащ факт за задължителното произнасяне по реда на чл. 28 от ЗДОИ на Управителя на НЗОК е характерът на исканата информация. Ако исканата от заявителя информация е обществена по своя характер, органът е длъжен да се произнесе по направеното искане, като предостави или откаже предоставянето на исканата информация с оглед на ограниченията по чл. 37, ал. 1 ЗДОИ.

Съдът приема, че ответникът е нарушил приложимия материален закон - чл. 28, ал. 2 от ЗДОИ, защото не се е произнесъл писмено по подаденото заявление за достъп до обществена информация. Тази разпоредба задължава органите или изрично определените от тях лица да се произнесат с решение за предоставяне или за отказ от предоставяне на достъп до исканата обществена информация и да уведомят писмено заявителя за своето решение.

В случая потърсената и отказана информация има характер на обществена такава, тъй като е свързана с обществения живот в страната и по-конкретно - относима към предприетите мерки за защита на здравето на гражданите. Същата би дала възможност на жалбоподателя да си състави мнение за дейността на НЗОК в областта на опазване на общественото здраве.

Търсената от жалбоподателя Д. информация е служебна, тъй като се събира, създава и съхранява във връзка с официалната информация, както и по повод на дейността на органите и на техните администрации /чл. 11 във връзка с чл. 9, ал. 1 от ЗДОИ/.

Според правилото на чл. 38 от ЗДОИ задълженият субект е длъжен изрично да се произнесе в законоустановения срок по подаденото пред него заявление за достъп до обществена информация, с акт в който, при хипотезата на отказ, мотивирано да посочи кои са фактическите и правни основания, поради които не е възможно предоставяне на достъп до търсената информация.

При направено искане за достъп до информация задълженият субект е длъжен да разгледа подаденото заявление, извършвайки поредица от действия, регламентирани в разпоредбите на чл. 28 – чл. 33 вкл. от ЗДОИ, вследствие на които да прецени исканата информация дали е такава по определението на закона или не, налице ли са законови ограничения за достъп до исканата информация и в зависимост от това да уважи искането в пълен или ограничен обем, или да постанови мотивиран отказ. Това правило е приложимо и в случаите, когато задълженият субект прецени, че търсената

информация не може да бъде получена на основание ЗДОИ. Единствената призната от специалния закон възможност за процедиране е да се постанови решение за предоставяне или за отказ за предоставяне на достъп до поисканата информация, за което да бъде уведомен заявителят. След като специалният закон /ЗДОИ/ изисква изрично произнасяне на задължения субект, то неговото мълчание винаги се явява незаконосъобразен отказ в хипотезата на чл. 58, ал. 1 от АПК.

Вярно е, че на депозираното от жалбоподателя заявление е отговорено с уведомление с изх. № 24-01-21/02.06.2020 г., в което е посочено, че на основание чл. 32, ал. 1 от ЗДОИ заявлението ще бъде препратено по компетентност на министъра на здравеопазването, тъй като НЗОК не може да предостави на заявителя исканата информация. Видно от приложеното писмо до министъра на здравеопазването, с копие до жалбоподателя, заявлението е било препратено.

Същевременно обаче, със заявлението за достъп до обществена информация до Националната здравноосигурителна каса, заведено с вх. № 24-01-21/24.04.2020 г. е сезиран именно органът, който е държал произнасяне по всички поставени в него въпроси, тъй като същите се отнасят до предприети действия конкретно от страна на НЗОК, а не от страна на друг орган.

В случай, че такива действия не са били предприемани /или същите са били от компетентността на друг орган, то управителят на НЗОК е следвало изрично да го уточни, вместо незаконосъобразно да препраща заявлението по реда на чл. 32 от ЗДОИ. Доколкото писмото по чл. 32 от ЗДОИ не представлява индивидуален административен акт, следва да се приеме, че в конкретния случай управителят на НЗОК е постановил мълчалив отказ да се произнесе по подадено от жалбоподателя заявление за достъп до обществена информация до Националната здравноосигурителна каса /НЗОК/, заведено с вх. № 24-01-21/24.04.2020 г.

Предвид това, съдът намира подадената жалба за основателна, поради което мълчаливият отказ следва да бъде отменен като незаконосъобразен. На основание чл. 41, ал. 1 от ЗДОИ административният орган дължи произнасяне по заявлението на Ю. Д. в 14-дневен срок от влизане в сила на съдебното решение.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, чл. 173, ал. 2 и чл. 174 от АПК, съдът

### Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ мълчалив отказ по подадено от Ю. Л. Д. заявление за достъп до обществена информация до Националната здравноосигурителна каса, заведено с вх. № 24-01-21/24.04.2020 г.

ВРЪЩА административната преписка на управителя на НЗОК за произнасяне по заявление за достъп до обществена информация заведено с вх. № 24-01-21/24.04.2020 г., съгласно мотивите на настоящото решение.

ОПРЕДЕЛЯ 14 /четирнадесет/ дневен срок за произнасяне, който започва да тече от момента на влизане на съдебното решение в сила.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

Съдия:

